

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 26e februari 1980 door de Voorzitter van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap verzocht hem van advies te dienen over amendementen op een voorstel van decreet "tot wijziging van artikel 12 van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken", heeft de 2e april 1980 het volgend advies gegeven :

A. ALGEMENE OPMERKINGEN.

I. Door de Voorzitter van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap is om advies gevraagd over de amendementen die door de heer LINDEMANS zijn ingediend (Gedr. St., Ned. Cult., B.Z. 1979, nr. 31/2) op het voorstel van decreet tot wijziging van artikel 12 van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dat hij op 16 februari 1978 indiende (Gedr. St., Ned. Cult. 1977-1978, nr. 86/1), en waarover de Raad van State, afdeling wetgeving, op 9 juni 1978 op verzoek van de Minister van Binnenlandse Zaken adviseerde onder nr. L. 13.072 - 13.074.

Het advies dat hierna volgt moet gelezen worden in samenhang met het advies van 9 juni 1978 waarin overigens wordt uitgeweid over rechtsvragen die ook met de thans voorgelegde amendementen worden gesteld. Het zou dan ook geraden zijn beide adviezen tegelijk in de vorm van een parlementair stuk openbaar te maken.

II. Het voorstel LINDEMANS, dat ingediend werd naar aanleiding van moeilijkheden die te Vilvoorde waren gerezen, strekte ertoe - zoals ook de voorstellen van decreet die destijds door de heer R. VANDEZANDE (Gedr. St., Ned. Cult., 1977-1978, nr. 82) en door de heer J. VAN ELEWIJCK (Gedr. St., Ned. Cult., 1977-1978, nr. 91) werden ingediend - door aangepaste maatregelen voor de "diensten" van het Neder-

.../...

landse taalgebied in de zin van de bestuurstaalwet zoveel mogelijk de verplichting uit te schakelen om stukken te behandelen die niet in het Nederlands zijn gesteld.

In zijn oorspronkelijke versie trachtte het voorstel het beoogde doel te bereiken door een formele wijziging van artikel 12 van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Bedoeld artikel 12 legt aan de plaatselijke diensten van het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied de verplichting op om in hun betrekkingen met particulieren uitsluitend de taal van het gebied te gebruiken (eerste lid, eerste zinsnede), onverminderd nochtans de verplichting om te antwoorden in de door de particulier gebruikte taal wanneer deze zich in een taalgrensgemeente in het Nederlands of in het Frans tot een plaatselijke dienst wendt (derde lid) of wanneer deze zich in een gemeente van het Malmédysse of in het Duitse taalgebied in het Frans of in het Duits tot een plaatselijke dienst wendt (tweede lid) en onverminderd ook de mogelijkheid om aan particulieren die gevestigd zijn in een ander taalgebied te antwoorden in de taal waarvan de betrokkene zich heeft bediend (eerste lid, tweede zinsnede).

De oorspronkelijke versie van het voorstel LINDEMANS behoudt de principiële verplichting om de taal van het gebied te gebruiken, maar schaft impliciet de mogelijkheid af om aan particulieren van het andere taalgebied te antwoorden in een andere taal dan het Nederlands. Bovendien voert het voor brieven die in een andere taal gesteld zijn een systeem van vertaling in (de gouverneur van de provincie binnen welke de dienst is gevestigd wordt met de vertaling belast, de vertaling heeft de waarde van een gelijkluidend afschrift) en schorst het alle termijnen tussen de datum van ontvangst van

de brief en de datum van ontvangst van de vertaling.
Het is geredigeerd in de vorm van een schrapping van het Nederlandse taalgebied in het eerste lid van artikel 12 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken en van de invoeging van een nieuw lid tussen het eerste en het tweede lid van genoemd artikel. Verder in dit advies zal nog worden opgemerkt dat ook in artikel 33, § 1, van de gecoördineerde wetten een gelijkaardige wijziging wordt aangebracht.

III. De thans voorgelegde amendementen, die neerkomen op een volledige vervanging van de aanvankelijk voorgestelde tekst, kenmerken zich hierdoor :

- 1° het toepassingsgebied ten aanzien van de diensten wordt in een dubbele zin aangepast doordat, enerzijds, de regeling slechts zou gelden voor de plaatselijke diensten waarvan het ambtsgebied gelegen is in een gemeente zonder speciale taalregeling en, anderzijds, de regeling ook zou gelden voor sommige gewestelijke diensten, meer bepaald voor de gewestelijke diensten waarvan het ambtsgebied geheel of gedeeltelijk in gemeenten zonder speciale taalregeling gelegen is;
- 2° er zou niet alleen aan de bedoelde diensten de absolute verplichting worden opgelegd om zich in hun betrekkingen met particulieren uitsluitend van het Nederlands te bedienen, maar bovendien zou aan de mededelingen, akten en bescheiden uitgaande van particulieren elk rechtsgevolg in die diensten worden ontzegd wanneer zij niet in het Nederlands zijn gesteld, en zulks ongeacht de woonplaats van de betrokken particulier;
- 3° de akten en bescheiden die krachtens voorschriften van intern of vreemd recht in een andere taal dan het Neder-

lands moeten worden gesteld zouden wel rechtsgevolgen in de bedoelde diensten hebben, tenzij de betrokken dienst zou beslissen dat zij met een eensluidend verklaarde Nederlandse vertaling moeten worden ingediend, in welk geval die vertaling zou moeten worden bezorgd hetzij door de gouverneur van de provincie waar de dienst is gevestigd, hetzij door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van het land waar de akte of het bescheid werd geredigeerd;

4° het toepassingsgebied van de sancties en toezichtsmaatregelen van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou uitdrukkelijk tot die nieuwe regelingen worden uitgebreid;

5° de regeling wordt autonoom geformuleerd, en dus niet meer onder de vorm van een wijziging van de genoemde gecoördineerde wetten.

IV. Volgens de verantwoording is ernaar gestreefd het toepassingsgebied van het geamendeerde voorstel, voor zover het gaat om de plaatselijke en gewestelijke diensten waarop het van toepassing is, in overeenstemming te brengen met de opmerkingen die de Raad van State dienaangaande in zijn advies van 9 juni 1978 over de oorspronkelijke tekst van het voorstel heeft gemaakt.

De verplichting om in hun betrekkingen met particulieren uitsluitend het Nederlands te gebruiken wordt aan de bedoelde diensten opgelegd zonder dat daarbij enig onderscheid wordt gemaakt in functie van de woonplaats of zetel van de betrokken particulier.

De amendementen leggen bovendien ook aan de particulieren verplichtingen op wanneer deze met die diensten in betrekking komen. De mededelingen, akten en bescheiden welke particulieren aan die diensten bezorgen

zullen er, volgens de tekst van de amendementen, in beginsel "zonder rechtsgevolg" blijven indien zij niet in het Nederlands zijn gesteld. Zulks is echter alleen maar een andere manier van zeggen dat de particulieren in feite verplicht zijn die mededelingen, akten en bescheiden in het Nederlands tot die diensten te richten. En wanneer de amendementen aan de bedoelde diensten het recht geven om te eisen dat akten en bescheiden die krachtens in België of in het buitenland geldende regelen in een andere taal moeten worden gesteld samen met een eensluitend verklaarde Nederlandse vertaling worden ingediend, komt zulks erop neer aan de betrokken particulieren de verplichting op te leggen vooraf de vertaling van die stukken te vragen aan de overheden welke door de amendementen met het bezorgen van die vertalingen worden belast.

Ook de voor de particulieren geldende verplichtingen worden opgelegd ongeacht de woonplaats of zetel van de betrokkene, zoals ditmaal uitdrukkelijk in de verantwoording van het desbetreffend amendement wordt gezegd (zie verantwoording van het nieuwe artikel 3).

V. Er mag in herinnering worden gebracht dat omtrent de bevoegdheid van de Nederlandse Cultuurraad de Raad van State inmeergenoemd advies van 9 juni 1978 ertoe concludeerde dat de Nederlandse Cultuurraad bevoegd is om aan in een gemeente van het Nederlandse taalgebied zonder bijzondere taalregeling gevestigde particulieren, bedrijven inbegrepen, het gebruik van het Nederlands op te leggen :

1° voor hun betrekkingen met de plaatselijke diensten van het Nederlandse taalgebied waarvan de werkkring uitsluitend het ambtsgebied van gemeenten zonder speciale taalregeling betreft;

.../...

2° voor hun betrekkingen met de gewestelijke diensten waarvan de werkkring zich beperkt tot het Nederlandse taalgebied en hetzij uitsluitend, hetzij gedeeltelijk gemeenten zonder speciale taalregeling betreft.

Ten aanzien van de bestuursdiensten doet dat besluit ervan blijken dat de Nederlandse Cultuurraad taalregelende bevoegdheid heeft voor de plaatselijke diensten van het Nederlandse taalgebied waarvan de werkkring uitsluitend het ambtsgebied van gemeenten zonder speciale taalregeling betreft en voor de gewestelijke diensten waarvan de werkkring zich beperkt tot het Nederlandse taalgebied en hetzij uitsluitend, hetzij gedeeltelijk gemeenten zonder speciale taalregeling betreft.

Ten aanzien van de particulieren doet het besluit ervan blijken dat de Nederlandse Cultuurraad het verplicht gebruik van een taal in hun betrekkingen met het bestuur kan opleggen, met die belangrijke restrictie evenwel dat het slechts kan gaan om particulieren die in een bepaald geografisch gebied gevestigd zijn. Uit het verwijzingsarrest van 11 juni 1979 van het Hof van Cassatie in de zaak VANDENPLAS tegen P.V.B.A. BARTHOLOME-LOVINOSSE is inmiddels gebleken dat, naar het oordeel van het Hof van Cassatie, met een plaats van vestiging mag worden gelijkgesteld de plaats waar bepaalde handelingen worden verricht.

Zoals in het advies van 9 juni 1978 is uiteengezet, volgt de bovenvermelde beperking rechtstreeks uit het bepaalde in artikel 59bis, § 4, van de Grondwet. Zij zet zich uiteraard door in de op het territorialiteitsbeginsel steunende coërcitieve bepalingen van de taalwetgeving. Aldus mist de Nederlandse Cultuurraad met name de

.../...

bevoegdheid om taalregelend op te treden ten aanzien van personen die gevestigd zijn, hetzij buiten het Nederlandse taalgebied, hetzij binnen het Nederlandse taalgebied doch in gemeenten of groepen van gemeenten palend aan een ander taalgebied en waar de wet het gebruik van een andere taal dan die van het gebied waarin zij gelegen zijn, voorschrijft of toelaat.

VI. Een taalregeling als met het voorstel van decreet en de amendementen nagestreefd, kan slechts volkomen sluiten wanneer de regel die de Cultuurraad aan de plaatselijke en gewestelijke bestuursdiensten in het Nederlandse taalgebied oplegt, een overeenstemmende verplichting inhoudt voor wie zich tot die bestuursdiensten wendt. Welnu, in de uitoefening van de hem toegekende taalregelende bevoegdheid kan de Cultuurraad niet voorbijgaan aan de in § 4 van artikel 59bis van de Grondwet vastgelegde begrenzing van de wettskracht van decreten. Waaruit volgt dat bij het formuleren van verplichtingen geen abstractie kan worden gemaakt van de plaats waar de privaatrechtelijke of publiekrechtelijke persoon die op een plaatselijke of gewestelijke bestuursdienst in het Nederlandse taalgebied een beroep doet, gevestigd is of voor het verrichten van bedoelde handeling geacht kan worden gevestigd te zijn. Zo de Cultuurraad een volkomen taalhomogeniteit in bestuurszaken in het Nederlandse taalgebied wenst te bereiken, staat hem derhalve in rechte blijkbaar geen andere mogelijkheid dan te voorzien in een verplicht mechanisme van vertaling, ten gerieve zowel van de persoon die zich tot een plaatselijke of gewestelijke bestuursdienst in het Nederlandse taalgebied wil wenden als van die bestuursdiensten zelf.

.../...

B. BIJZONDERE OPMERKINGEN.OPSCHRIFT.

Ook na de amendering, beantwoordt het opschrift niet volkomen aan de inhoud van het voorstel.

Zoals boven reeds is uiteengezet beperkt het voorstel zich niet tot een wijziging - of aanvulling - van het bepaalde in artikel 12 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Vermits het ook aan gewestelijke diensten de mogelijkheid ontnemt zich in hun briefwisseling met particulieren die in een ander taalgebied gevestigd zijn van de taal van de betrokkene te bedienen, is het tegelijk een wijziging - of aanvulling - van het bepaalde in artikel 33, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten.

Voorgesteld wordt dan het opschrift te redigeren als volgt :

"Voorstel van decreet tot wijziging van de artikelen 12 en 33 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, wat betreft het gebruik van de talen in de betrekkingen tussen de bestuursdiensten van het Nederlandse taalgebied en de particulieren".

Nieuw artikel 1.

Het amendement bepaalt ten aanzien van welke diensten het decreet van toepassing zal zijn.

Zo de Nederlandse Cultuurraad ten aanzien van die diensten principieel bevoegd is om het gebruik van de talen te regelen, dan is hij dat niet, zoals in het advies van 9 juni 1978 en in de algemene opmerkingen van dit advies is opgemerkt, "wat betreft de gemeenten of groepen van ge-

meenten palend aan een ander taalgebied en waar de wet het gebruik van een andere taal dan die van het gebied waarin zij gelegen zijn, voorschrijft of toelaat", m.a.w. wat betreft de gemeenten met een speciale taalregeling.

Een gevolg daarvan is, dat de Nederlandse Cultuuraad niet bevoegd is om het gebruik van de talen te regelen voor de betrekkingen tussen de gewestelijke diensten die in het amendement sub 2 worden vermeld, voor zover het gaat om de betrekkingen tussen die diensten en particulieren van hun ambtsgebied die gevestigd zijn in een gemeente met een speciale taalregeling.

Die verduidelijking kan in de bepaling van het toepassingsgebied van het decreet worden opgenomen.

Voor het overige schrijve men onder 1 "... van het Nederlandse taalgebied ...".

Nieuw artikel 2.

Het amendement legt aan de diensten bedoeld in artikel 1 de verplichting op om, in hun betrekkingen met particulieren, uitsluitend het Nederlands te gebruiken.

Daar de terminologie van artikel 2 blijkbaar ontleend werd aan artikel 12 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen en dat artikel blijkens de verantwoording ervan ook alleen maar een beperkte wijziging van de gecoördineerde wetten beoogt (nl. de afschaffing van de faculteit om aan particulieren van een ander taalgebied te antwoorden in de taal waarvan zij zich hebben bediend), moet ook worden verondersteld, dat alleen de betrekkingen in 't algemeen worden bedoeld met uitsluiting

.../...

van de bijzondere gevallen waarvoor de gecoördineerde wetten uitdrukkelijk regelingen bevatten, zoals het redigeren van akten die particulieren betreffen, het overschrijven van akten van de burgerlijke stand, het redigeren van aan particulieren uit te reiken getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen.

Daar de indiener van het voorstel met artikel 2, enerzijds, blijkbaar niet wil afwijken van de andere bepalingen van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken die handelingen van de diensten in verband met particulieren tot voorwerp hebben, en anderzijds, door die bepaling aan die diensten de mogelijkheid wil ontnemen om nog aan particulieren uit een ander taalgebied te antwoorden in een andere taal dan het Nederlands, zou het voorstel best worden aangevuld met een artikel dat die bepalingen zou opheffen voor de diensten waarvoor de Nederlandse Cultuurraad bevoegd is.

Die bepaling zou als volgt kunnen luiden :

"Artikel ...-

De artikelen 12, eerste lid, en 33, § 1, derde lid, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken worden opgeheven in zover zij betrekking hebben op de diensten van het Nederlandse taalgebied waarop dit decreet van toepassing is".

.../...

Nieuw artikel 3.

Het amendement wil zoveel mogelijk vermijden dat de diensten waarop het voorstel toepasselijk is nog zouden te maken hebben met van particulieren afkomstige stukken die niet in het Nederlands zijn gesteld.

Het tracht dat doel te bereiken door in beginsel te bepalen dat "de mededelingen, akten en bescheiden uitgaande van particulieren" zonder rechtsgevolgen blijven indien zij niet in het Nederlands zijn gesteld.

Men zal bemerken dat de termen "mededelingen en akten" ontleend zijn aan de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken waar zij evenwel aangewend zijn om te wijzen op stukken die van het bestuur uitgaan. De toevoeging van de term "bescheiden" wijst erop dat het toepassingsgebied van de bepaling van het nieuwe artikel 3 ruimer zal zijn dan het toepassingsgebied van de bepalingen uit de gecoördineerde wetten waaraan de termen "mededelingen en akten" zijn ontleend.

Om elke verwarring te voorkomen zouden in het eerste lid van het nieuwe artikel 3 de woorden "mededelingen, akten en bescheiden uitgaande van particulieren" beter vervangen worden door de woorden "stukken uitgaande van of voorgelegd door particulieren". Ook het tweede lid zou dan dienovereenkomstig moeten worden aangepast.

.../...

Op de algemene regel wordt wel een uitzondering gemaakt voor de akten en bescheiden waarvan het origineel in een andere taal moet worden gesteld krachtens in het Rijk of in het buitenland geldende regelen, alsmede voor de eensluidende afschriften van dergelijke akten en bescheiden. Doch voor die akten en bescheiden zouden de betrokken diensten kunnen bevelen dat zij met een eensluidend vertaalde Nederlandse vertaling moeten worden ingediend. Die vertaling zou dan moeten worden bezorgd hetzij door de gouverneur van de provincie waar de dienst is gevestigd, hetzij door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van het land waar de akte of het bescheid werd geredigeerd.

Uitgangspunt voor heel deze problematiek lijkt het onderscheid tussen stukken waarvoor de Nederlandse Cultuurraad wel het gebruik van een bepaalde taal kan opleggen en stukken waarvoor hij dat niet kan.

Onder de tweede categorie vallen de stukken die krachtens een hogere rechtsnorm (bv. een E.E.G.-norm of een internationaal verdrag) in een andere taal dan het Nederlands moeten of mogen worden gesteld (+), de stukken

.../...

(+) Hof van Justitie Europese Gemeenschappen, arrest van 6 december 1977 in de zaak MARIS t/R.W.P. Op een prejudiciële vraag besliste het Hof :

"Artikel 84, lid 4, van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, legt de autoriteiten, organen en rechterlijke instanties van de Lid-Staten de verplichting op om, niettegenstaande enige eventueel afwijkende of tegenstrijdige bepaling van hun nationale wetgeving, alle verzoekschriften of alle andere documenten betreffende de toepassing van deze verordening en gesteld in een officiële taal van een andere Lid-Staat te aanvaarden, zonder dat ten deze een onderscheid mag worden gemaakt naar de nationaliteit of de woonplaats van de betrokkenen".

geredigeerd door een overheid waarvoor de Nederlandse Cultuurraad het gebruik van de talen niet kan regelen (bv. akten van de burgerlijke stand verleden in een ander taalgebied of in het buitenland) en ten slotte ook nog de stukken die hetzij door een particulier, hetzij door een overheid, worden opgemaakt in een aangelegenheid die ratione materiae aan de bevoegdheid van de Cultuurraden ontsnapt en waarvoor het taalgebruik onverbrekkelijk met de inhoud verbonden is (bv. het redigeren en registreren van een civielrechtelijke overeenkomst of akte waarbij alleen particulieren betrokken zijn).

De Nederlandse Cultuurraad mist bevoegdheid om de rechtsgevolgen van die tweede categorie van stukken door enige maatregel geheel of ten dele afhankelijk te maken van enige aan de betrokken particulieren opgelegde bijkomende verplichting.

Wat betreft de eerste categorie van stukken, nl. diegene waarvoor de Cultuurraad wel het gebruik van een bepaalde taal kan opleggen, ziet men niet in waarom inzake de rechtsgevolgen van die stukken enig onderscheid zou worden gemaakt naar gelang van de diensten. De toevoeging "In de in artikel 1 bedoelde diensten" lijkt dan ook beter te worden geschrapt.

Het kan in elk geval niet met artikel 23 van de Grondwet overeen te brengen zijn, dat de Nederlandse Cultuurraad het aan administratieve diensten overlaat de rechtsgevolgen van een door een particulier in te dienen stuk al dan niet afhankelijk te stellen van de bijvoeging van een Neder-

.../...

landse vertaling. Luidens genoemde Grondwetsbepaling kan het gebruik van de talen immers niet anders worden geregeld dan bij de wet -term waaronder sedert de invoeging van artikel 59bis in de Grondwet "wet of decreet" moeten worden verstaan-, wat betekent dat de wetgever en de Cultuurraden, elk binnen de grenzen van zijn bevoegdheid, zelf op een exhaustieve wijze de regels moeten bepalen die zij ter zake nodig achten.

Wel mogelijk is dat de Nederlandse Cultuurraad, ter vrijwaring van het Nederlandstalig karakter van de diensten waarvoor hij het gebruik van de talen kan regelen, voor de stukken in verband waarmee hij aan de particulieren geen bijkomende taalverplichtingen kan opleggen, aan de betrokken diensten de verplichting zou opleggen om zich door een andere dienst of overheid een vertaling te laten bezorgen, voor zover de rechten van de betrokken particulier daardoor in niets zouden worden aangetast.

Het moet dan echter gaan om een dienst of een overheid waaraan de Nederlandse Cultuurraad een dergelijke taak kan opdragen.

Dat is niet het geval voor de diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers van vreemde landen (artikel 3, derde lid), vermits deze in geen opzicht onder het gezag van de Belgische overheid staan.

Omtrent de bevoegdheid van de Nederlandse Cultuurraad ten aanzien van de provinciegouverneurs moet eveneens voorbehoud worden gemaakt.

Binnen de grenzen van hun territoriale bevoegdheid kunnen de Cultuurraden gewis het gebruik van de talen regelen voor de door de provinciegouverneurs te verrichten

handelingen. Hun de verplichting opdragen om bepaalde stukken te vertalen is evenwel duidelijk iets anders, ook al zijn zij door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken reeds met een bepaalde vertalingstaak belast.

De provinciegouverneur is tegelijk vertegenwoordiger van de regering bij de provinciale overheid en orgaan van het provinciaal bestuur. In die laatste hoedanigheid maakt hij deel uit van een ondergeschikt bestuur. Bij herhaling heeft de Raad van State reeds doen opmerken dat de Cultuurraden zolang hun daartoe door de nationale wetgever geen machtiging is verleend, geen bevoegdheid hebben om aan ondergeschikte besturen taken met financiële gevolgen op te dragen. Precies om aan die bezwaren tegemoet te komen, is in het ontwerp van gewone gewest- en gemeenschapswet een bepaling opgenomen waarin uitdrukkelijk is gesteld dat de Cultuurraden binnen de grenzen van hun bevoegdheid taken aan ondergeschikte besturen kunnen opdragen (Gedr. St., Senaat, B.Z. 1979, nr. 260/2, artikel 2). Tot die bepaling wet is geworden, blijven de door de Raad van State uitgebrachte bezwaren hun gelding behouden.

Een oplossing zou zijn dat de Cultuurraad de oprichting van een of meer speciaal met een vertaaltaak belaste diensten zou bevelen.

In verband met het eventueel opleggen van de verplichting om stukken te laten vertalen, moet ook nog worden opgemerkt dat, enerzijds, in zeer veel gevallen bestaande voorschriften reeds een oplossing bieden en, anderzijds, in bepaalde uitzonderlijke gevallen het zeer moeilijk zal zijn zich een vertaling te verschaffen (bv. vertalingen uit talen die in ons land zeer weinig of niet gekend zijn).

.../...

De grootste behoefte aan stukken afgeleverd door een overheid zal wel bestaan voor wat betreft de staat van de personen. Maar precies op dat gebied bestaan er inzake vertalingen heel wat regelingen.

Voor akten van de burgerlijke stand die in een andere gemeente van het Rijk moeten worden overgeschreven dan degene waar ze werden geredigeerd, werden voor alle mogelijke hypothesen regelingen getroffen in de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (zie artikelen 13, § 3; 20, § 2; 28, tweede, derde en vierde lid; 30, tweede en derde lid). Als door het voorstel een algemene regeling zou worden getroffen die van die bijzondere regelingen afwijkt, zou op zijn minst bij de bespreking moeten worden bepaald of en, zo ja, in hoeverre het de bedoeling is die bijzondere regelingen te vervangen. Bovendien zou dan ook nog zorgvuldig na te gaan zijn in welke mate de Nederlandse Cultuurraad bevoegd is om die regelingen te wijzigen.

Voor wat betreft akten van burgerlijke stand verleden in het buitenland, moet worden verwezen naar de drie internationale overeenkomsten goedgekeurd bij de wet van 18 juli 1974.

Die overeenkomsten waardoor nu reeds 12, waaronder 11 Europese, landen gebonden zijn, voorzien in de aflevering van uittreksels uit allerlei akten van de burgerlijke stand op zeventalige formulieren, en één van die zeven talen is het Nederlands.

Er blijken ook nog tal van andere internationale overeenkomsten te bestaan of in voorbereiding te zijn. Het is vanzelfsprekend echter onmogelijk en onnodig om daarop, in het bestek van deze zaak, nader in te gaan.

.../...

Wel is het aangewezen de aandacht op het bestaan van die overeenkomsten te vestigen, alsmede op de juridische weerslag ervan. Het gaat hier immers om overeenkomsten die het land binden en die overigens volledig aan de bevoegdheid van de Cultuurraden ontsnappen. De diensten van de Ministeries van Buitenlandse Zaken en van Justitie zouden op dat punt dienstig kunnen worden geraadpleegd.

Ten slotte moet nog worden herhaald dat de Cultuurraden in geen geval bevoegd zijn om verplichtingen op te leggen aan particulieren die niet gevestigd zijn binnen het gebied waarvoor zij krachtens artikel 59bis, § 4, van de Grondwet bevoegd zijn. Het toepassingsgebied van artikel 3, in zover het aan particulieren verplichtingen oplegt, moet dan beperkt worden gehouden tot de particulieren die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale taalregeling van het Nederlandse taalgebied.

Nieuw artikel 4.

Het artikel ware precieser gesteld als volgt :

"Artikel 4.-

"De sancties en het toezicht bedoeld in de hoofdstukken VII en VIII van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zijn van toepassing op de bij dit decreet bepaalde regeling".

De kamer was samengesteld uit

de Heren	:	A. MAST,	eerste voorzitter,
		H. COREMANS,	
		A. VANDER STICHELE,	staatsraden
		S. FREDERICQ,	bijzitters van de
		F. DE KEMPENEER,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	:	M. BENARD,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. NIMMEGEERS,
eerste auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

M. BENARD.

A. MAST.